

SARA PLATTO

Bună dimineaa, Wuhan!

Cronici (de-acasă) cu un adolescent, două pisici
și WeChat în timpul pandemiei

Cu ilustrații de Erika Lerma

Traducere din limba italiană
de Lucia Gheorghiu

POLIROM
2022

CUPRINS

1. PESTE NOAPTE	7
2. PUIUȚII	12
3. LIMBA MATERNĂ	35
4. ZIUA DE NAȘTERE	51
5. CARANTINA	63
6. MAMA, M-AU FĂCUT SĂ PIERD ZBORUL.....	82
7. PLICTISEALĂ	95
8. TOTUL ÎN VREMÊ DE PANDEMIE.....	112
9. CHINA WILL FIX IT!	120
10. SĂRITURI.....	131
MULȚUMESC, WUHAN!.....	136
DESCOPERĂ MAI MULTE DESPRE... ..	138
GLOSAR.....	145

Trecuseră deja câteva zile de când Sara îi spusese mamei sale despre decizia luată: ei doi și cele două pisici vor rămâne în Wuhan. Bineînțeles că bunica nu a fost de acord. În Italia, virusul nu există și nu sunt nici restricții de circulație, magazinele și localurile sunt deschise. Politicienii spun la televizor că ar fi vorba de o formă de gripă, sau de ceva puțin mai serios. Medicii confirmă. Poți în continuare să te lași îmbrățișat și să primești îmbrățișări fără să-i privești pe ceilalți ca pe niște purtători de boli.

De săptămâni bune, Sara încearcă să-i explice că lucrurile nu sunt chiar așa de simple, că e vorba de un virus care, da, se aseamănă sub multe aspecte cu cele mai cunoscute, dar care e și foarte diferit, cu totul nou și mai periculos.

Virusurile sunt organisme vechi de când lumea, au apărut pe Terra chiar înaintea omului: oamenii de știință sunt de părere că acestea și-au început parcursul evolutiv acum un miliard și jumătate de ani.

Ce le deosebește de bacterii este faptul că, în marea provocare a evoluției, bacteriile au ajuns să aibă o structură mai complexă, în timp ce virusurile s-au simplificat. Cercetătorul Curtis Suttle de la Universitatea din Vancouver a stabilit o comparație între numărul de virusuri din apele oceanelor și numărul total de stele, iar concluzia a fost că virusurile depășesc stelele de 190 de milioane de ori! Dacă toate virusurile ar fi puse în linie dreaptă, în ciuda dimensiunilor infinitezimale, acel șir ar avea o distanță de 10 milioane de ani-lumină. Se estimează că aproximativ 700 de milioane de virusuri, în general de origine marină, sunt depuse de atmosferă pe fiecare metru pătrat al planetei noastre, și-asta în fiecare zi. În fi-e-ca-re zi lăsată de la Dumnezeu.

Însă aproape orice ecosistem de pe Terra conține virusuri: fac parte din biodiversitate. Nu sunt niște ființe răufăcătoare, ci parte din natură. Și sunt, pe deasupra, și singurele microorganisme care nu se pot reproduce fără o celulă-gazdă. Dar odată intrați în acea celulă, pun stăpânire pe funcțiile ei ca

hackerii pe calculatoare. Înăuntru, virusul începe să producă propriul material genetic, cu caracteristicile specifice lui, nu celulei pe care a ocupat-o. Tocmai pentru că au acest tip de mecanism, virusurile sunt clasificate drept paraziți. Când un parazit de acest fel găsește modul prin care să infecteze omul înseamnă că toți ceilalți indivizi cu același patrimoniu genetic sunt potențial expuși pericolului.

Însă dacă Sara îi povestește mamei astfel de lucruri, spiritele se-ncing. Matteo aude foarte clar vorbele bunicii, chiar și fără ca telefonul să fie pus pe difuzor.

— Trebuie să vă întoarceți acasă și cu asta, basta, e decizia corectă.

— Acasă e aici, în China, mama. Știi foarte bine.

— Și tu știi foarte bine că și eu pot fi extrem de convingătoare. Și pot să găsesc persoane și mai convingătoare decât mine!

Bunica îi închide telefonul în nas Sarei, fără un cuvânt în plus. Matteo știe, însă, la ce se referă

bunica lui, pentru că, dintre toate poveștile de familie, povestioara asta îi place cel mai mult.

Cu doi ani înainte să se nască Matteo, pe când se afla în Canada, Sara câștigase o bursă de studiu pentru a lucra într-un centru de recuperare pentru foci din Salt Spring Island, aproape de Vancouver. Pe insule, releele de telefonie mobilă sunt rare și puteau să treacă zile întregi până ce Sara găsea o zonă în care telefonul ei mobil funcționa. Așa că se hotărâse să vorbească cu părinții ei o dată pe săptămână, în fiecare zi de marți, ca aceștia să nu-și facă griji. Însă într-o zi s-a întâmplat să dea telefon fix când acasă era doar mătușa Michela.

Sara a schimbat câteva vorbe cu sora ei (care pe-atunci avea doisprezece ani) și, înainte să închidă, a rugat-o să le spună și părinților că îi sunase: rămânea să se audă la telefon marțea viitoare.

Nu trecuseră nici patruzeci și opt de ore, că un jeep a ajuns în cea mai mare viteză în păduricea de unde ea și colegii ei adunau date pentru cercetare. În mașină era șeful expediției, care plecase de la

cartierul general ca să o caute pe Sara în mijlocul pădurii.

— Te caută cineva la telefon de ore bune.

În mintea Sarei apăruseră sute de gânduri, unul mai înspăimântător decât celălalt.

— O, fir-ar, ce s-o fi întâmplat? O fi mama? Soră-meă?

— Ambasada, a fost răspunsul șefului ei.

Sângele i-a înghețat în vene. Sigur era ceva grav, dacă diplomații italieni din Canada o căutau cu-atâta insistență. A parcurs kilometrii care o despărțeau de baza de cercetare cu stomacul strâns de neliniște și, ajunsă la fața locului, s-a repezit la telefon, tastând agitată numărul diplomatului italian. Imediat ce și-a spus numele, i-au făcut legătura direct cu ambasadorul.

— Domnișoara Platto, vocea era politicoasă, dar fermă.

— Domnule ambasador, spusese ea, deja epuizată de toată povestea. Ce s-a întâmplat?

— Mama dumneavoastră...

— O, Doamne, nu... nu-mi spuneți...

— O, nu, nu mă-nțelegeți greșit. Din fericire, e totul bine. Dar uitați cum stau lucrurile. Dați-i un telefon mamei cât de repede se poate. Diplomatul făcuse o pauză în vorbire. Și aveți grijă ca data viitoare să nu mai lăsați să treacă atâta timp fără să dați un semn de viață.

Se pare că Michela uitase să le transmită mesajul de la Sara părinților, iar ei, tot perpelindu-se de grijă, își petrecuseră ultimele două zile punând în mișcare autoritățile locale, apoi pe cei de la Ministerul de Externe și în cele din urmă pe cei de la Ambasada Italiei în Canada.

Bunica reușise isprava de a pune pe roate mașină ruginită a birocrăției italienești, numai să poată da de fiica ei. Se transformase într-un coșmar pentru jumătate din corpul diplomatic și îi obligase până și să-i dea Sarei un avertisment pentru chestia asta!

Pur și simplu fenomenal!

În dimineața următoare, când mama îi spune că s-a trezit la ora trei dimineața cu un telefon de la